

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

TOY C. LETAILLER

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΙΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ...

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ). Ή νεαρά Γραικίσι Ντενί Φαβρέτυ, μένοντασ ορφανή, πηγαίνει κι' έγκαθίσταται κοντά στο θείο της Σουλδαίν Φαβρέ

τυ και στη θεία της 'Αδριανή, στο έσοχό τους σπίτι στο Μαλβάλ. Ένα σπίτι απομονωμένο κι' έρημικό. Εκεί όμως, από την πρώτη κιόλας ημέρα της άφιξής της, συμβαίνουν πολύ περίεργα και τρομαχτικά γεγονότα. Μυστηριώδεις, άδραστοι και σχεδόν ύπερφυσικοί έχθροι απειλούν την οικογένεια Φαβρέτυ. Το πρώτο θράβυ, ή Ντενίξ με τη θεία της 'Αδριανή έρχονται ένα κομμάτι άσπρο χαρτί, άπάντα στο όποιο είναι χαραγμένος ένας μαύρος, πένθιμος σταυρός... Και την επομένη, το θράβυ πάλι, καθώς ή Ντενίξ με τη θεία της γυρίζουν από ένα περίπατο, άντιλαμβάνονται πως ό Σουλδαίν Φαβρέτυ έχει εξαφανιστεί από το σπίτι... Ψάχνουν παντού και τέλος τον βρίσκουν κρεμασμένο έξω από το παράθυρο του γραφείου του. "Έπειτα από λίγες στιγμές, το πτώμα του κρεμασμένου εξαφανίζεται μυστηριωδώς. "Ανάστατες, περίεργες, ή δυο γυναίκες ζητούν την επέμβαση των άρχων κι' άμέσως εβάνουν επί τόπου ό άνακριτής Φιεγί και ό άστυνομικός έπιθεωρητής Ταβερνιέ, οι όποιοι του κάκου προσαθούν να έρθουν δια έγκου πορ να τους άδηγήσουν στην λύση του τρομακτικού μυστηρίου. Συνειχίζοντας τώρα την έρευνά τους, έπισκέπτονται το άτελιέ του σπιριού. "Έτσι ή θεία 'Αδριανή κι' ή άνηψιά της ζούνε μέσα σε μία διαρκή άγωνία. Το έπόμενο μάλιστα θράβυ, ή Ντενίξ θλάει εξαφνα μπροστά της τον κρεμασμένο θείο της; Πρόκειται τάχα περί θροκίολακος ή τά μάτια της φταχής νεάς έπασαν παραίσθησι από τον τόπο της :

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Ναι, θα πάω στη Ντενίξ τί θέλω, ειπε ή θεία 'Αδριανή. Θα πάω μόνη στο χωριό... κι' έγω θα μείνω στο σπίτι...

— Ναι, ειπε κι' ό άστυνομικός, μου φαίνεται πως αυτό είναι το καλύτερο. Σαναγυρίστε στο σπίτι σας, κυρία Φαβρέτυ... 'Έγω θα σάς ξαναϊδώ κατά την μία το μεσημέρι...

Και ό Ταβερνιέ άπομακρύνθηκε. "Έπειτα, πριν στρίψει το δρόμο, φώναξε:

— Κλείστε την πόρτα σας και μην άνοίγετε σε κανένα!

Ή Ντενίξ, μόλις θρέθηκε μόνη στο δρόμο του χωριού, ένοιωσε μια θαθεία άνακούφιση. "Έφευγε από το καταραμένο σπίτι κι' αυτό της έφτανε επί του παρόντος.

Τό γεγονός ότι δέν ένοιωθε πειρά γύρω της αυτούς τους θαρείς τοίχους, ότι άκουγε πέρα το τραγούδι κάποιου ζιψοκόπου, της έδινε μία έντοπισσι άσφαλείας και ζωής.

"Άπετυχε όμως στην άποστολή της. Ή φίλη της θείας 'Αδριανής τη δέχτηκε πολύ έγκάρδια, μά ήταν πολύ άργα. "Ο χωρικός γιά τον όποιο έπρόκειτο, είχε θρεί, πρό όλίγων ήμερών, δουλειά σε κάποιον άλλο χωριό και είχε πάρει μαζί του και τη γυναίκα του.

— 'Εξ άλλου, πρόσθεσε ή φίλη της θείας της, δέν ξέρω άν θα δεχόντουσαν νασθούν στο σπίτι σας έπειτα από δυα συνέθησαν...

Και, χωρίς άποτέλεσμα, ή Ντενίξ πήρε πάλι το δρόμο γιά να γυρίση στο σπίτι των 'Επτά Δρόμων.

"Από τώρα", σκεφτόταν, Πριν ακόμα άντικρήση τό

σπίτι της θείας, ένοιωσε πάλι την καρδιά της να σφίγγεται από την άγωνία που την παρέλκυε... "Ω! ήταν τρομερό να ξαναπάρση μία νόχτα άκόμη, εκεί ψηλά, μέσα στην μικρή κάμαρη, στην άκρη του διαδρόμου...

"Όταν έφθασε στη σενοροστοιχία που ώδηγούσε στη τζαματή πόρτα, διασταυρώθηκε με τη Σουλθία, ή όποια είχε τά χέρια της φορτωμένα πακέτα. Ή ύπηρέτρια περιπατούσε γρήγορα...

— Φεύ, εις, Σουλθία... της ειπε ή Ντενίξ.

— Μάλιστα, δεσποινίς... 'Ηρθα και πήρα τά πράγματά μου... Πρέπει να πείσετε την κυρία ότι πρέπει να φύγετε και σεις...

"Η φτωχή γυναίκα" φαίνονταν ότι βιαζόταν κιόλας ν' άπομακρυνθί.

Κ' έπρόσθεσε μ' ένα θιασμένο χαμόγελο.

— Άλλοίμονο! "Όταν είδα εσάς ναρχόσατε εδώ, έλπισα πως στο έλεξή τό σπίτι θα γινόταν λιγώτερο θλιβερό...

"Η Ντενίξ είχε σταθί, μά ή Σουλθία σιγά-σιγά άπομακρύνθηκε άπ' αυτήν, λέγοντάς της:

— 'Ωρεθουάρ, δεσποινίς... 'Ωρεθουάρ...

Κι' άρχισε να τρέχη ώς ότου έφτασε στον δημόσιο δρόμο.

"Η Ντενίξ χτυπούσε σε λίγο την τζαματή πόρτα. Ή θεία 'Αδριανή παρουσιάστηκε άμέσως και τη ρώτησε τί έκανε.

— Πήγα πολύ άργα, θεία μου, της άπάντησε ή νεά. Αυτό οι χωρικοί θρήκαν δουλειά άλλου κι' έφυγαν από το Μαλβάλ.

Και πιο σιγανά πρόσθεσε:

— Ή φίλη σας μου ειπε ότι κι' άν δέν είχαν φύγει είνε ζήτημα, άν θα δεχόντουσαν ναρθούν εδώ.

"Η 'Αδριανή Φαβρέτυ δέν άπάντησε. Ή Ντενίξ φοθήθηκε πως θα την έβλεπε ν' αναλύεται σε δάκρυα. "Ωστόσο, ή θεία της συγκρατήθηκε και τη ρώτησε:

— Συνάντησε τη Σουλθία ;

— Ναι, πρό όλίγου.

"Η θεία 'Αδριανή σήκωσε τό κεφάλι της και κούταξε την Ντενίξ επί πολλή ώρα στα μάτια.

— 'Ελα, της ειπτε, πρέπει να σου μιλήσω.

Διευδύνθηκαν προς τη σάλλα όπου τό τραπέζι ήταν στρωμένο.

"Η νεά κόρη έτρεμε... Τί επρόκειτο τάχα ν' άκούση άκόμα ;

"Όταν κάθισαν στο τραπέζι, ή θεία 'Αδριανή ειπε:

— "Από την ώρα που έφυγες, δέν έκανα άλλο παρά να σκέφτωμαι τά λόγια του έπιθεωρητή Ταβερνιέ. "Έχω κι' έγω την ίδια γνώμη μ' αυτόν:

αυτός ό σταυρός... ό περιτοχισμένος με δέντρα..."Εκεί... εκεί πρέπει ναχουν θάψει τό θείο σου...

Τώρα μάλιστα θυμάμαι: Σε χιλίων διακοσίων μέτρων άπόσταση από δω, σ' ένα λοξό μονοπάτι του δάσους που πάει στο Μπανάκ, υπάρχει ένα ξέφωτο...

που μοιάζει με τό σχεδιάγραμμα του μυστηριώδους χαρτιού που βρήκαμε στο κρεβάτι...

Δέν έγω περάσει πια μία-δυο φορές από κεί, μά θυμιαμαι...

"Υπάρχουν σ' αυτό τό μέρος δυο τεράστια δέντρα, που δεσποζούν όλων των άλλων γύρω...

"Εκεί θα τον έχουνε θάψει... εκεί...

"Η Ντενίξ δέν ήξερε τί ν' άπαντήση και ή θεία 'Αδριανή έξακολούθησε!

— Θα άδηγήσω ώς εκεί τον άστυνομικό... Μά θα τον άφήσω μόνο κατόπιν... γιατί, άν ό θείος σου είνε θαμμένος εκεί, θα μου λείψη τό θάρρος...

Τό νιώθω...

"Ο Ταβερνιέ σκέφτηκε μία στιγμή

Κι' άπλωσε τὰ μακρὰ κ' Ισχνὰ χέρια της μπροστά σάν νά θελε νά διώξη κάποια φριχτή όπτασια.
— ...Αυτό δέν εινε τσως καλό... τραύλισε. Μά δέν θάχω τό θάρρος... μέ καταλαβαίνω, δέν είν' έτσι ;

IX

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Στη μιά μετά τό μεσημέρι άκριβώς, ό Μωρίς Ταθερνιέ είχε ξαναγυρίσει στό σπίτι τών 'Εφτά Δρόμων.

Ή δυό γυναίκες, πού άγωνιούσαν τόν περιμεναν έξω στό δρόμο. Ή 'Αδριανή Φαθρέϊγ τόν ρώτησε άμέσως.

— Πήγατε πρὸς τό Μπωνάκ, καθώς ψάχνατε μέσα στό δάσος ;

Ή Ταθερνιέ σκέφθηκε μιά στιγμή κι' έπειτα άπάντησε :

— Τό Μπωνάκ, άν δέν γελιέμαι, θρίσκειται δεξιά στό Μαλ-θάλ ;

— Όχι, δέν πήγα ακόμα κατά κεί. Μά γιατί μέ ρωτάτε ;

Καί στάθηκε προσηχτικός σάν νά είχε καταλάβει τή σημασία τών λόγων πού έπρόκειτο ν' άκούση.

— Θυμήθηκα, άπάντησε ή θεία 'Αδριανή, ότι τό μονοπάτι πού συνδέει τούς 'Εφτά Δρόμους με τό Μπωνάκ, κόβεται από ένα ξέφωτο, όπου υπάρχουν δυό τεράστια δέντρα... δυό θαλανιδιές όποθώ.

— Σε πόση απόσταση από τούς 'Εφτά Δρόμους θρίσκειται αυτό τό ξέφωτο ;

— Άπέχει χίλια διακόσια μέτρα περίπου, μά για νά πάτε ως εκεί πρέπει νά ξέρετε τό δρόμο...

— Πρέπει νά πάμε νά δούμε κι' εκεί, ειπε ό άσττυνομικός, ό ό-ποιος φαινόταν θυσιζόμενος σέ θαιειές σκέψεις.

Ήπειτα πρόσθεσε :

— Προηγουμένως, έπιτρεπάτε μου νά σάς κάνω τρεις έρωτήσεις :

Ή δυό πρώτες εινε για σάς : Πέστε μου έν πρώτοις άν ό συζυγος σας είχε άσφαλισει τή ζωή του ;

— Όχι.

— Είσαθε άπολύτως θεσβαία γι' αυτό ;

— Άπολύτως. Δέν έκανε ποτέ τίποτε χωρίς νά μέ συμβουλευέ-εταί.

— Ψραία. Καί τώρα ή δευτέρη έρώτησις : ποιοι εινε οι κλη-ρονόμοι σας ;

— Ή Ντενιζ, ή άνηψιά του συζυγου μου. Άπό μέρος μου, δέν έγω ούτε άνηψιό, ούτε άνηψιά.

— Περιήφισμα, ειπε ό άσττυνομικός. Όλες αυτές ή έρωτήσεις δέν έχουν θεσβαία μεγάλη σημασία, μά πρέπει πάντως νά ξέ-ρω... Τώρα, θά ήθελα νά πώ μιά καλημέρα στον θεο σας, τόν κ. Φλοράν Κορντιέ.

— Νά σάς οδηγήσω στην κάμαρή του ; ρώτησε ή θεία 'Α-δριανή.

— Ναί... "Επειτα θά πάμε μαζί... Έκει... ξέρετε, στο ξέφωτο του δάσους...

Καί μπήκαν μέσα στό σπίτι. Μά, μόλις έστασαν στο διάδρο-μο, ή θεία 'Αδριανή στάθηκε απότομα και ειπε :

— Λίγο έλειψε νά τό ξεχα-σω... Ή θείος Φλοράν δέν έ-ρει ακόμα τίποτε άπ' όσα δι-εδραματίστηκαν εδώ...

Ήταν μισητή, ρωτήστε τον, ότι θέ-λετε χωρίς όμως νά...

Ή Μωρίς Ταθερνιέ τή διέ-κοψε ξαφνιασμένος και τή ρώ-τησε χωρίς νά κρύψη τήν έκ-πληξι της.

— Πώς ; Ό κ. Κορντιέ δέν ξέρει τίποτε ; Άγνωστό ακόμα τόν θάνατο του άνηψιού του ;

— Ναί, άπάντησε ή 'Αδρι-ανή Φαθρέϊγ. Δέν του ειπα τί-ποτε, γιατί μου έλειψε τό θάρ-ρος νά τόν υποβάλω σέ μιά τέτοια δοκιμασία. Ή καρδιά του εινε κουρασμένη... Θά έ-πρεπε νά του τό πούμε με τρόπο... Θά μπορούσατε ίσως νά τόν ρωτήσετε χωρίς νά κα-ταλάβη πολλά πράγματα.

Ή άσττυνομικός ειχε άπομεί-νει κατόπληκτος.

— Έστω, ειπε. Θά λάβω τὰ μέτρα μου... Έν τοιαύτη περιπτώσει, παρουσιάστε με στον θεο σας ως φίλο σας.

Καί μπήκαν μέσα στην κά-μαρη του άρρωστου γέρου. Ή θείος Φλοράν φάνηκε νά ξα-φνιαζεται γι' αυτήν τήν επί-σκεψι, τήν όποιαν άσφαλώς δέν πείσμενε.

Ή Μωρίς Ταθερνιέ στάθη-

κε όδοιος κοντά στο κρεβάτι και ειπε στη θεία 'Αδριανή :

— Ό κ. Κορντιέ όποφέρει από κρίσεις έμφυσηματος, καθώς μου ειπατε ;...

Ή θείος ό θείος Φλοράν, του άπάντησε :

— Ναί... τόν χειμόνα πρὸ πάντων δέν αξίζω τίποτε... Άσχη-μο πράγμα, θλέπετε, τὰ γηραιά...

Καθώς μιλούσε άνέπνεε με δυσκολία.

— "Όταν ήμουν πιό νέος, εξακολούθησε, τὰ ύπεφερα δλ' αώ-τά εύκολα. Πρέπει νά είμαι πολύ άρρωστος για νά είμαι κρεβ-θατωμένος.

— Δέν μπορείτε νά σηκωθήτε ; ρώτησε ό άσττυνομικός.

Ή θείος Φλοράν πρην άπάντησι, διάσασε λίγο. Τέλος ειπε :

— Άν χρειάζόταν, θά μπορούσα χωρίς άλλο... Μά δέν θά πη-γαίνα μακρὰ.

— Καί όμως τό παρουσιαστικό σας εινε λαμπρό.

— Ναί, έπεδοκίμισσε ή θεία 'Αδριανή. Ή θείος μου, άν δέν ειχε τό έμφύσημα θά ήταν καλά σάν έμάς.

— Πόσες ήμέρες τώρα είσατε κρεβθατωμένος ; ρώτησε ό Τα-θερνιέ.

— Δέκα μέρες, μου φαίνεται. "Ω ! σέ μερικές ήμέρες έλπίζω πὸς θά είμαι καλύτερα...

Ήπειτα σκέφθηκε μιά μικρή σιωπή κι' ό θείος Φλοράν εξακο-λούθησε :

— Ό Συλβαίν με παρατάει... Χθές δέν τόν είδα καθόλου... Ότε και σήμερα τό πρωί...

Ή 'Αδριανή Φαθρέϊν του άπάντησε :

— Τό πρωί θγήκε έξω...

— Μήπως εινε άρρωστος ;

— Όχι, θείε μου, όχι...

Ή Μωρίς Ταθερνιέ ρώτησε :

— Ένετε ναι τή νύκτα κοίσεις δυσπνοίας ;

— Ναί, πιό συχνά τή νύχτα...

— Θά σάς θανατίζων πολύ... Δέν σάς αφήνουν νά κοιμάστε...

— Ναί... κοιμάμαι έλάνιστα...

Ή Ταθερνιέ γύρισε πρὸς τή θεία 'Αδριανή και τής ειπε :

— Καί τώρα, παρρηί, ν' άφήσουμε τόν κ. Κορντιέ. Μου φαί-νεται πὸς τόν κουράσαμε...

— Όχι, διαμαρτυρήθηκε ό άρρωστος. Άν ξέριπτε πόσο πλήτ-τω μόνος...

Βνήκαν σέ λίγο άπὸ τήν κάμαρη. Μά μόλις θρέθηκαν έξω, ό θείος Φλοράν φώνησε :

— 'Αδριανή !... 'Αδριανή !...

— Τί εινε, θείε μου ; τόν ρώτησε ή θεία 'Αδριανή από τήν πόρτα.

— Πές στην Συλβαίν, έμει θά γυρίσι, νάρθη νά μου πη 'εκα-λπιέσαι. Αυτό θά μ' εύχαριστήσι πολύ...

Ή θεία 'Αδριανή δέν του άπάντησε. Πλησίασε τόν Ταθερνιέ και τή Ντενιζ και ή δλοι ιαζόι κατέβηκαν στο κάτω πάτωμα.

— Άς πηγαίνουμε τώρα στο δάσος, ειπε ό άσττυνομικός. Μά μου φαίνεται ότι δέν μπορούμε ν' άφήσουμε τόν κ. Κορντιέ ένα-τελώς μόνος.

Γύρισε πρὸς τήν Ντενιζ, ή όποία εινε νίνε τσομπαί χλω-μή, καταλαβαίνοντας ότι με τής ζητούσε νά μείνη στο σπι-τι.

Ή θεία 'Αδριανή ειπε τότε :

— Νοηίζετε ότι για νά ώ-ρα πὸς θά λείψουμε δέν μπο-ρεί νά μείνη μόνος ;

— Όχι, άπάντησε ό άστυ-νομικός.

Καί, γυρίζοντας πρὸς τή Ντενιζ, τή ρώτησε :

— Δεσποινίς, άν, όταν έ-μεις πίνουμε, κλέψετε αυτήν τάν πόρτα, τί έχετε νά φοβη-θήτε ;

Ή Ντενιζ συνκέντρωσε ό-λες τής τής δυναμεις για νά μη χάση τό θάρρος της.

— Δέν μπορούμε ν' αφήσου-με εδώ τόν κ. Κορντιέ μόνος, εξακολούθησε ό άστνομικός.

Δέν στανάζομαι νά φοβάστε...

Άνεβητε επάνω... Ή θεία σας θά ξαναγυρίση σέ λίγο... Άν συμβη τίποτε, άνοίχτε τό πα-ράθυρο και φωνάχτε... Έξ' άλλου τέτοια ώρα κανεις δέν θά τολμούσε...

Ή Ντενιζ δέν άπάντησε...

Ώστόσο ή θεία 'Αδριανή φαινόταν άνησυχη.

(Άκολουθεί)

Ή Ντενιζ άρχισε νά γράφει...